

Què hi hem perdut, amb aquesta sentència?

—L'Estatut que teníem.
—Però això no era ja una mort anunciada?

—Sí, però ara ja n'hi ha la constatació. Alguns ja ho vam advertir, que la cosa podia acabar així, però els qui han governat fins ara ho han ignorat. Fa quatre dies que Montilla i Carod, tots dos, deien que calia deixar treballar el Constitucional.

Això és la constatació de quatre anys perduts. Perquè l'Estatut, durant aquests quatre anys, ha estat en vigor, des del primer al darrer article. I ara ens l'han tombat.

—Passat això, és inevitable de demanar-se: ara què?

—Des del meu punt de vista és molt senzill: cal un canvi. Hi pot haver moltes maneres de mirar-s'ho. Podem anar dient que aquesta sentència certifica el final de no sé quantes coses... O concloure que en aquest final ja fa temps que hi érem. Alguns fa temps que diem que hi ha una involució autonòmica. Alguns fa temps que hem denunciat que la llei de la dependència —no únicament CiU, també el consell consultiu— eliminava les competències en polítiques socials. Alguns fa temps que diem que l'acord de finançament no respectava aquest Estatut... I ara ens esquinçem les vestidures? Per tant, si ja fa temps que som en aquesta línia i hi ha una responsabilitat en l'aprovació d'aquestes lleis, doncs cal un canvi d'aquest govern. Cal un nou govern que no depengui de Madrid, que no segueixi la lògica aquesta —que ens mata a Catalunya— de les dretes i les esquerres, perquè ens impedeix de defensar els interessos dels catalans. I després un govern amb un projecte de país i no tres. Només cal escoltar el senyor Montilla i el senyor Puigercós.

—Molt bé, arriba aquest canvi. I cap on cal tirar? Es torna a negociar amb Madrid?

—Hem de tirar cap el dret de decidir. Però deixem de fer-nos trampes al solitari com a país. No podem prioritzar igual els recursos dels catalans o els aeroports, o el debat de si les dretes i les esquerres. Hem d'estar disposats a pactar amb qui sigui per obtenir allò que més ens interessi per a Catalunya.

Francesc Homs i Molist (Vic, Osona, 1969). Llicenciat en dret per la UAB, és diputat de CiU al Parlament de Catalunya. Va ser ponent del projecte d'Estatut de Catalunya, aprovat el setembre del 2005.

“S’ha d’estar disposat a fer caure un govern espanyol”

Ens hem de tornar més egoistes. No podem estar pendents de qui mana a Madrid, perquè, si no, sempre estarem lligats de mans i peus, perquè la majoria d’aquest país no vol que mani el PP. Per tant, si estem sempre pendents que el PSOE guanyi, no aconseguirem allò que necessitem.

Hem d’invertir l’ordre de prioritats. Primer és Catalunya i, pensant així, hem d’anar a Madrid o a Brussel·les. A més, tant és qui governi, si els uns o els altres, perquè són iguals. M’esvero quan sento qui diu que el PSOE i el PP no són la mateixa cosa... Uns fan

castracions químiques i els altres, físiques. I la sentència és la combinació de totes dues. Però, al capdavall, sempre és castració.

Per tant, hem de passar de qui hi ha a Madrid. Aclarir-nos els catalans, el màxim de gent possible, sobre allò que vulguem, i llavors anar a barraca. No podem estar pendents de votar uns pressupostos o no per por de si pot guanyar l’un o l’altre, encara que siguin uns mals pressupostos... No.

—Entre aquests consensos, CiU proposa de reivindicar el concert, com a punt de trobada.

—No, proposem el dret de decidir. És a dir, el nostre límit no el marca la Constitució, perquè no hi cabem. Però no d’ara, sinó per la involució autonòmica de fa anys. L’esperit de la LOAPA ha perviscut. I el va reimpulsar Aznar, i l’ha continuat Zapatero.

Per tant, com que no ens volen dins la Constitució, el nostre horitzó l’ha de determinar el dret de decidir, no la Constitució. I aquest és el gran canvi generacional que s’ha produït dins de Convergència. És a dir, aquells objectius en què hi hagi una majoria democràtica, els aconseguirem. I el concert econòmic n’és un exemple. Si aconseguíssim que aquesta fos la prioritat de la major part del país, que un diputat no pogués tornar de Madrid sense haver-hi votat a favor, trencant la disciplina del seu partit; si això passa, al final s’aconseguirà. Un president espanyol, si ha de triar entre ser president i el concert econòmic de Catalunya, donarà el concert. Perquè

s’ha demostrat que un president, a l’hora de la veritat, es vendria a qui fos per continuar essent president.

I si exercim el dret de decidir bé, i obtenim èxits, vindran més coses, perquè hi trobarem el gust. Però, és clar, les coses no es poden virar de l’un dia per l’altre. Comencem a transitar i donem-nos la possibilitat que això ens doni fruits. I potser cal començar per coses més petites que el concert, com els ports, aeroports, etc. Si ho fem bé, podem proposar-nos allò que vulguem.

—Però a aquests objectius, com s’hi arriba, tornant a allò que se’n diu el *peix al cove*, que és l’única via que s’ha provat, o amb unes altres formes, com ara —en el cas del concert— el tancament de caixes?

—Home, un tancament de caixes, no dic que no calgui fer-lo un dia, però serà un acte testimonial. Ja es va fer una vegada i ja em direu què va aconseguir. Cal fixar-se objectius i assolir-los, cosa que no ha passat els darrers anys. Jo denuncio el tripartit per això. Hi ha l’exemple de la llei de la dependència, el finançament, promeses que es consideraven fetes, com seleccions esportives, matrícules, etc.

Cal canviar la manera de fer en aquest país. Descobrir a hores d’ara que això d’Espanya és una paret... Home, n’hi ha per a donar algun Nobel. Ells tenen clar que han exercit el “derecho de conquista”. Passa que molta gent ha anat una mica despistada.

Per tant, cal fer una cosa tan poc èpica com fer la feina ben feta i actuar amb conseqüència.

—Però com es fa això?

—Fent-ho ben fet. I dependrà de cada cas. Em remeto a unes altres èpoques del nostre país. TV3 no era a l’Estatut, i va començar a emetre amb l’amenaça que ens enviarien la Guàrdia Civil. Algunes coses es poden fer amb fets consumats, algunes altres es poden fer per unes altres vies, com el traspàs del trànsit, que és una competència exclusiva de l’estat.

—A través de l’article 150.2.

—Sí, però hi ha més vies. És igual, ja les trobarem. És que si dic el 150.2, això s’ha desprestigi. Som tan llestos que desprestigiem vies! Però el fet rellevant és saber què volem com a país. I un cop ho vegem clar, ja vindrem els advocats

per trobar-hi una solució. Però no abans. Aquesta és la grandesa del dret! Mireu, el traspàs del trànsit el vam lligar a través del 150.2. Els bascos, l’altra comunitat que el té traspasat, ho van fer a través dels drets històrics: ja és gros, eh! Els miquelets del segle XIX ja gestionaven el trànsit? Al final, és igual quina via es fa servir: s’ha de tenir clar què es vol.

Si volem una cosa, no hi haurà res que ho aturi. Posem un exemple senzill i concret: l’aeroport del Prat. Si tothom el vol, veurem que si un president espanyol ha de triar entre ell i que AENA es desmunti, estic convençut que triarà aguantar ell. Quan comencen a dir: “Oh, és clar, és que guanyarà el Rajoy!”... Però si resulta que amb el “si tu no vas ellos vuelven”, el més calent és a l’aiguera. Sé que dient això em diran que vull pactar amb el PP..

—Ja tenim titular.

—Aquesta simplificació d’esquerra i dreta ens impedeix d’avançar com a país des del punt de vista nacional. Ells deien que no podien pactar amb nosaltres, perquè són d’esquerres i nosaltres diuen que som de dretes. Hauran de decidir ells què posen damunt: si la E d’Esquerra o la C de Catalunya. Fins ara han triat, en rètols i tot, la E. Esquerra Republicana fa deu anys era independentista. Deu anys després ens diuen que la solució és la independència. La pregunta és molt senzilla: i aquests deu anys què hem fet? D’això, en dic un fracàs. Havien de fer aquesta excursió de dos tripartits per arribar a la mateixa conclusió de fa deu anys o quinze? I ara sí, ara hem de fer el referèndum. Home, és poc seriós. Perquè, a més, hem anat a recules, hem perdut competències que teníem: la llei de dependència, un acord de finançament que ens anivella més que mai...

En què hem fallat, des de Catalunya, els darrers deu anys o quinze, o potser més? Que sovint no ens hem acabat de creure què defensàvem. No hi ha llei que resisteixi a una voluntat democràtica expressada amb tota contundència i amb una majoria. Ara, és clar, s’ha d’estar disposat a fer caure, si cal, un govern espanyol. Aquesta és la pregunta dels anys vinents: estarem disposats, si cal, a fer caure un govern per aconseguir allò que necessiti Catalunya?

Enric Rimbau